

MOJA LADY WILKINSON

Još sam joj iste večeri poslao poruku u kojoj sam joj napisao da ostajem pet dana i upitao je kako želi provesti to vrijeme.

Jedva sam stigao odložiti telefon.

Manje od dvije minute poslije stigao je njezin odgovor.

„Sutra ujutro u jedanaest.

Ovdje, u mojoj vili u Eatonu.

Popit ćemo engleski čaj.

Recite mi gdje ste odsjeli.

Dat ću adresu svojem vozaču i on će doći po vas."

Nasmiješio sam se.

Organizacija je bila vojnička.

Elegancija je bila britanska.

Poziv je bilo nemoguće odbiti.

Odmah sam odgovorio.

„U 10.30 stajat ću ispred hotela Four Seasons.

Odsjeo sam u blizini.

Doći ću pješice."

Zatim sam nekoliko trenutaka ostao gledati poruku prije nego što sam poslao još jednu.

Naš susret iskreno me zaokupljao.

Možda više nego što sam bio spreman priznati.

Imao sam osjećaj da se pripremam za obred bez Majstora.

Sutradan smo oboje stigli točno na vrijeme.

Vozač se zvao Dominique.

Bio je francuskog podrijetla.

Uljudan.

Diskretan.

Savršeno odgojen.

Dok smo se vozili onim ulicama, obuzeo me neobičan osjećaj.

Kao da sam ondje već bio.

Sjećanje me iznenada vratilo u 1993.

Isto mjesto.

S jednim bivšim kolegom iz Gillettea.

Pomislio sam da je to samo slučajnost.

Jedan od onih darova koje život katkad ponudi a da ga nitko ne traži.

Ušao sam u dvorac.

Ona ga je i dalje zvala vilom, iz prirođene skromnosti.

Za mene je to bio dvorac.

Drugi koji sam u životu posjetio.

Prvi je bio dvorac Bran u Transilvaniji.

Otišao sam ondje upoznati jednu izvanrednu ravnateljicu, veličanstvenu ženu koja je ugošćivala grofa Vlada, poznatijeg kao Drakula Nabijač.

Maggy sam zatekao kako sjedi u naslonjaču pokraj sofe.

Srdačno me pozdravila.

Nagonski sam posegnuo za njezinom rukom da je poljubim.

Ona je umjesto toga primijenila francuski protokol.

Tri poljupca.

Bili smo jednostavno dvoje ljudi koje su razdvajali naraštaji, a spajala priča koju nitko od nas još nije završio pripovijedati.

I prvi put otkako sam stigao London mi se više nije činio gradom.

Činio mi se odredištem.

Rekao sam joj da, koliko znam, obred engleskog čaja pripada petom satu poslijepodne.

Barem su me tome učili u školi.

U jedanaest ujutro, međutim, nisam mogao shvatiti što se promijenilo.

Nasmiješila se.

Zatim je odgovorila sa sigurnošću koja pripada samo onima koji su živjeli dovoljno dugo da više nikoga ne moraju uvjeravati.

„Englezi piju čaj kad god se čini da se odmaraju.

Zapravo je to trenutak kad razmišljaju.

To je trenutak kad donose odluke.

Nema određenog sata.

Čaj u pet samo je oblik koji je netko pretvorio u ustanovu kako bi opravdao stanku od posla."

Slušao sam je ne prekidajući je.

Bila je snažna žena.

Samouvjerena.

Odlučna.

Elegantna.

Neumorna.

Nepopustljiva.

Bila je od čelika.

Kao njezini mačevi.

Bila je Maggy.

Bila je moja Lady Wilkinson.

Ferdinando